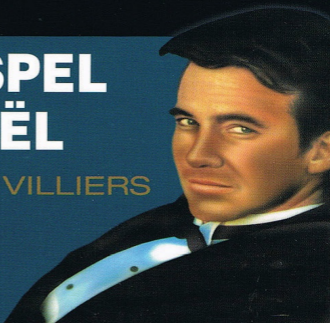

HOOG SPEL IN ISRAËL

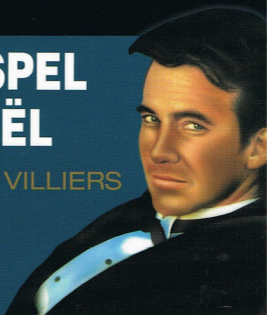
GERARD DE VILLIERS

HOOG SPEL IN ISRAËL

GERARD DE VILLIERS

Hoog spel in Israël

Malko voelt hoe de bestelwagen hem met zijn auto en al richting het ravijn drukt. Hij probeert nog uit alle macht zijn kleine Kia naar rechts te sturen, maar tegen de zware bestelwagen maakt hij geen enkele kans.

Het ravijn komt angstwekkend snel dichterbij. De wielen van de Kia verliezen hun grip op de weg. Op het moment dat Malko in de diepte stort, verliest hij zijn bewustzijn...

Gérard de Villiers
Hoog spel in
Israël

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

La Manip du *Karin A*

© 2002 by Gérard de Villiers Editeur,
Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 2003 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

ISBN 978 90449 6685 5

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden
openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd
door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze dan
ook zonder voorafgaande schriftelijke

toestemming van de uitgever.

Proloog

Er hing een stralende zon boven de militaire haven van Eilat, de meest zuidelijke stad van Israël, die tegenover haar tweelingstad Aqaba in Jordanië lag, aan het uiteinde van de Golf van Aqaba, een zeearm die als een vinger vanuit de Rode Zee tussen het noorden van Saoedi-Arabië en de Egyptische Sinaiwoestijn het land in stak. In het voor januari ongewoon mooie weer zagen de wapens die op een terrein van bijna een hectare vlak achter de kade lagen uitgestald, er bijna vrolijk uit. Dit was de lading van de *Karin A*, die

gretig door de televisiecamera's van de hele wereld werd gefilmd.

De *Karin A*, een vrachtschip van 2876 ton dat onder de vlag van Tonga voer, was drie dagen eerder opgebracht. Op de ochtend van 3 januari was het schip vijfhonderd kilometer verder naar het zuiden, in de Rode Zee, in internationale wateren, ongeveer ter hoogte van Port-Soudan, door een uit helikopters en marineschepen bestaande task force van het Israëliësche leger geënterd. De *Karin A* voer slechts acht knopen en dus had het twee dagen gekost om Eilat te bereiken, en nog een dag om de lading te lossen. Maar 6 januari 2002 was een feestdag voor de

Israëliërs geweest.

Jeff O'Reilly, het districtshoofd van de CIA in Tel Aviv, keek om zich heen. Alle defensieattachés van de landen die in Tel Aviv waren vertegenwoordigd, plus een aantal agenten van de inlichtingendienst, waren door de IDF, de Israelian Defense Force, uitgenodigd om deze uitzonderlijke vangst te komen bewonderen: vijftig ton zware wapens die volgens de Israëliërs bestemd waren geweest voor de PLO van Yasser Arafat.

Net als de andere genodigden had Jeff O'Reilly een gedetailleerde lijst ontvangen van de wapens die uit de ruimen van de *Karin A* waren gehaald. Hij kon ze nu

met eigen ogen aanschouwen. Het was een indrukwekkend arsenaal, dat keurig per categorie lag uitgestald:

- 62122-millimeter Grad-raketten van Russisch fabrikaat
- 283 type-63-raketten van 107 millimeter
- 10120-millimeter mortieren van Iraans fabrikaat, met 700 granaten
- 1981-millimeter mortieren met 686 granaten
- 1060-millimeter mortieren met 159 granaten
- 6 Sagger antitank granaatwerpers met 10 raketten

- 119 RPG 7 antitankkraketten
- 209 RPG 7's van Iraans fabrikaat
- 346 RPG 18 antitankkraketten van Russisch fabrikaat
- 211 YM iii antitankmijnen van Iraans fabrikaat
- 311 YM I antipersoneelsmijnen van Iraans fabrikaat
- 2200 kilo militaire C4-explosieven
- 30 Dragonof snipergeweren met bijbehorende vizieren
- 18 Russische Borko pistoolmitrailleurs
- 212 AK 47 Kalasjnikovs
- 700.000 7,62-millimeter

patronen

- 735 handgranaten.

Behalve dit arsenaal hadden de Israëliërs aan boord van de *Karin A* twee Zodiacs aangetroffen, voorzien van 25 pk-motoren en duikapparatuur met flessen voor drie personen.

Samen met de wapenlijst had het Israëlische leger het logboek van de *Karin A* verspreid. Volgens hen was het vrachtschip door een Irakees gekocht voor rekening van een hoge functionaris van de PLO, Fouad Shoubaki, die normaal gesproken de taak had wapens voor Yasser Arafat in te kopen. Nog twee personen uit de kring van Arafat hadden meegewerkt

aan de voorbereidingen van de reis: Adel Mugrabi en Fathi Razem, de tweede man van de geheimzinnige Palestijnse marine. Toen de *Karin A* werd gecontroleerd, was er een Palestijnse kapitein aan boord, Omar Akkawi, een voormalig lid van de Palestijnse marine, met een bemanning van drie Palestijnen, zeven Egyptenaren en een Jordaniër. Omar Akkawi, die was gearresteerd, had verklaard de wapens in de Straat van Ormoez aan boord te hebben genomen, bij het eiland Kish, niet ver van de Iraanse kust en de haven van Bandar Abbas. Hij kende niet de juiste eindbestemming van de 84 containers, die waterdicht waren verzegeld, maar hij

vermoedde dat ze voor de PLO bestemd waren. De *Karin A* had door het Suezkanaal moeten varen en dan naar Alexandrië moeten gaan. In deze Egyptische haven zouden de wapens op drie kleinere schepen worden overgeladen, die ze naar de Gazastrook zouden hebben gebracht, waar de containers op zee overboord zouden worden gezet, om later door vissersschepen uit Gaza te worden geborgen. Volgens de Israëliische papieren bestond de lading van de *Karin A* uit offensieve wapens, waarmee de Palestijnen bloedige aanvallen op de Israëliische dorpen hadden kunnen uitvoeren.

De militaire attachés liepen tussen de uitgestalde wapens door en filmde en fotografeerden alles nauwkeurig. Geescorteerd door een meute Israëlische officieren wandelde de speciale afgezant in Israël van president George W. Bush, de generaal in ruste Antony Zinni, met een ernstig gezicht door de paden. Hij was drie dagen eerder, op 3 januari, in Tel Aviv aangekomen om de onderhandelingen tussen Israël en de PLO nieuw leven in te blazen en verder bloedvergieten te voorkomen. Yasser Arafat, die door het Israëlische leger in Ramallah werd belegerd, had op 16 december 2001 een eenzijdige

wapenstilstand uitgeroepen om, zoals hij zei, de missie van generaal Zinni te vereenvoudigen. De komst van de Amerikaanse gezant was samengevallen met de bekendmaking door de Israëlische regering van het opbrengen van de *Karin A*, vol met wapens die, wat het nog erger maakte, afkomstig waren uit Iran, een van de 'schurkenstaten', zoals het Witte Huis het noemde.

De missie van generaal Antony Zinni had daardoor een heel slechte start gemaakt. Toen president George W. Bush door de Israëliërs en generaal Zinni over de kwestie met de *Karin A* op de hoogte was gesteld, had hij meteen hard uitgehaald

tegen Yasser Arafat en had hij verklaard 'zeer teleurgesteld' te zijn door de president van de PLO, die, terwijl hij beweerde te willen onderhandelen, zich opmaakte om de Israëliërs aan te vallen. Dezen deden hun uiterste best om zo veel mogelijk details te geven over deze vangst, die volgens hen aantoonde hoe onbetrouwbaar Arafat was. Volgens hen was er geen twijfel aan: deze zending, die een waarde van naar schatting vijftien miljoen dollar had, geld dat alleen door Yasser Arafat zelf kon zijn vrijgemaakt, was voor de PLO bestemd. Na dit duidelijke bewijs van dubbelspel had premier Ariel Sharon de PLO er meteen

van beschuldigd het terrorisme te ondersteunen, en hij verklaarde daar met harde hand tegen op te treden: desnoods door de onder Palestijns bestuur vallende dorpen in te nemen. Hij was al begonnen met Ramallah.

Jeff O'Reilly liep naar de geïmproviseerde tribune waar Ariel Sharon, die speciaal uit Jeruzalem was gekomen, in het Hebreeuws het verraad van zijn oude vijand Yasser Arafat hekelde. Die zou in Ramallah worden vastgehouden totdat hij degenen zou hebben uitgeleverd die voor deze clandestiene wapenimport verantwoordelijk waren, zei de leider van

de Israëlische regering. Het was een mooie dag voor Israël.

De blauw-witte vlaggen wapperden in de 'khasin', de warme wind die uit het zuiden blies. De defensiespecialisten waren onder de indruk en maakten zich klaar om terug te keren naar Tel Aviv, waar ze hun regeringen zouden inlichten over deze nieuwe wending en de vermoedelijke mislukking van de missie van generaal Zinni. De Israëlische kolonel Olivier Rafowitz, de woordvoerder van de Tshahal, gaf aan iedereen die maar wilde videobanden met opnamen van de ondervraging van de Palestijnse kapitein van de *Karin A*, Omar Akkawi. De man,

met een grote snor en zonnebril op, legde welwillend voor de camera uit dat hij in dienst was van de PLO en dat hij het normaal vond dat de Palestijnen wapens kochten bij iedereen die ze maar wilde verkopen. Hij was een voormalige officier van een Palestijnse marine zonder schepen. De Israëliërs hadden bij het begin van de intifada de paar schepen die de Palestijnen hadden, kapotgeschoten. De kapitein was veertien maanden geleden uit Gaza vertrokken.

Jeff O'Reilly zag het hoofd van de Mossad, Ephraïm Halevy, met een stralend gezicht zijn kant op komen. De Israëliër fluisterde in zijn oor: 'Het was

honderd procent een blauw-witte operatie.’

Daarmee bedoelde hij dat de hele operatie door de Israëliërs alleen was uitgevoerd.

De Britse defensieattaché kwam eveneens naar hen toe. Glimlachend zei hij in het Hebreeuws: ‘Mooi gedaan.’

Ephraïm Halevy sloeg bescheiden zijn blik neer, maar toch was hij trots. Jeff O’Reilly hield zich op de vlakte. Hij kon het gevoel niet van zich afzetten dat het allemaal te gemakkelijk was gegaan.

Verscheidene dingen zaten het districts-
hoofd van de Amerikaanse
inlichtingendienst dwars. Om te beginnen
had hij pas op de Israëliërsche radio over

operatie 'Ark van Noach' – de Israëlische naam – gehoord, terwijl hij vrijwel dagelijks contact had met zijn collega's bij de Shin Beth en de Mossad. Toen hij erover was begonnen, was hem uitgelegd dat ze slechts een kleine rol in de zaak hadden gespeeld en dat de Israëlische marine hun bovendien zwijgplicht had opgelegd.

Toch was de marine niet in haar eentje achter het bestaan van de *Karin A* gekomen, en dat het schip in internationale wateren was gepraaid, kon slechts het resultaat zijn van een lang, geheim onderzoek waarin de Shin Beth en de Mossad een rol móésten hebben

gespeeld. Meestal hielden zijn collega's Jeff O'Reilly op de hoogte van dit soort operaties. En er zat hem nog meer dwars. Volgens de Israëliërs zou de *Karin A* onder de neus van de Egyptische autoriteiten door het Suezkanaal varen. Omdat het algemeen bekend was dat het hoofd van de Egyptische Moukhabarat, Omar Slimane, nauw met de Mossad samenwerkte, zag hij het niet zo gauw gebeuren dat de Egyptenaren een oogje zouden dichtknijpen. Ook al waren de douanebeambten de corruptste die hij kende.

En waarom hadden de Israëliërs niet gewacht tot de *Karin A* door het

Suezkanaal heen zou zijn gevaren, om daarna de schepen te praaien op het moment dat ze hun lading vóór de kust van Gaza zouden lossen? Dan zouden de Palestijnen op heterdaad zijn betrapt. En dat was nog niet het enige. Jeff O'Reilly had het materiaal dat op de kade lag uitgesteld natuurlijk nauwkeurig onderzocht. Sommige wapens zouden door de Palestijnen kunnen worden gebruikt, maar het grootste deel leek niet geschikt te zijn voor de strijd van de Palestijnse milities tegen de Tshahal. Wanneer de Palestijnen zouden beginnen de Israëlische dorpen met granaten en raketten te beschieten, zou dat Ariel Sha-

ron een uitstekende reden geven om de autonome gebiedsdelen en Gaza opnieuw te bezetten, na elke vorm van verzet onder een zee van vuur te hebben verzengd.

Hiermee zou het vredesproces definitief zijn begraven, samen met enkele duizenden Palestijnen.

Je kon Yasser Arafat een heleboel verwijten, maar hij was geen suïcidale gek. De PLO beschikte over zware wapens, die in het geheim door onder de Egyptische grens gegraven tunnels Gaza binnen waren gekomen of uit Syrië waren gesmokkeld. Maar hij waakte ervoor die te gebruiken, om geen Israëlische represailles uit te lokken.

En ten slotte, als klap op de vuurpijl: de *Karin A* was op de ochtend van 3 januari gepraaid, twee uur voordat generaal Zinni, de speciale gezant van president Bush, op het vliegveld van Tel Aviv was aangekomen om de vredesonderhandelingen nieuw leven in te blazen. En daar gruwde Ariel Sharon van.

I

Elias Karam werd om halfacht uit zijn slaap gerukt door de klokken van de Mar-Taklakerk, de belangrijkste kerk in de christelijke wijk Hazmiyeh, in het zuidoosten van Beiroet. Het was een maronitische enclave met mooie villa's en kleine flats die tijdens de burgeroorlog waren gebouwd op de vroeger kale heuvels die het centrum van de stad domineerden. De Libanees lag naakt op zijn rug en rekte zijn gespierde lichaam uit. Als hij sliep droeg hij slechts een dikke, gouden ketting waaraan een zwaar, eveneens gou-

den kruis hing. De vrouw die naast hem in het bed sliep, ging op haar buik liggen en toonde haar prachtig gevormde billen.

Haar gezicht ging verborgen achter een wirwar van blond haar. Perla Halawi, een inwonster van Beiroet van Italiaanse afkomst, was sinds kort de nieuwe vrouw van Elias Karam. Ze was 38 jaar, maar ze was trots op haar grote borsten en haar nog steeds strakke buik. Ze hield haar lichaam in vorm door middel van sport en een intensief seksueel leven.

De vormen van haar weelderige lichaam toonde ze elke avond op chique feesten en werden altijd benadrukt door strakke jurken. Ze was gescheiden van een

maroniet die tijdens de Libanese burgeroorlog naar Frankrijk was vertrokken, waarna ze al snel met Elias Karam was getrouwd, de meest gehate man van Libanon, maar vreselijk rijk en een beest in bed. Seks was trouwens de reden waardoor ze met elkaar waren getrouwd. Toen Elias Karam haar op een diner bij de familie Mawad had ontmoet, had hij gezworen dat hij haar zou krijgen. Perla, die net zo hard was als hij, had hem weerstaan tot aan hun huwelijk. Daarna had Elias zich niet meer ingehouden en had hij met volle overgave zijn huwelijk geconsumeerd.

Klaarwakker door het geklingel van de

klokken, bekeek hij Perla, die naast hem lag te slapen. Hij voelde het vuur in zijn buik ontwaken. De rok van haar pakje, dat ze had gedragen toen hij haar had genomen, zat nog omhoog om haar middel geschoven. Eronder droeg ze een jarretelgordel en zwarte kousen, die uit Parijs kwamen. De linker was gescheurd en zat om haar dij gewikkeld. Versuft door de seks, hasj en champagne, was ze de vorige avond als een blok in slaap gevallen, met Elias' penis nog in haar onderbuik begraven.

De Libanees stond op en liep naar de badkamer. Er hing een misselijkmakende lucht van hasj, parfum en seks. Op de

vloer lag een lege fles Taittinger Comtes de Champagne. Toen hij langs de grote spiegel liep, die tegenover het bed hing, zag Elias het beeld van een atleet met brede schouders, een behaarde borst, kortgeknipt, grijs haar een forse neus en een grote mond. Met zijn 44 jaar zag hij er nog heel goed uit, naar Libanese criteria. Dat hielp hem zijn eeuwige honger naar seks te stillen. Bijna alle mooie maronitische meisjes van Beiroet hadden zijn bed gedeeld. Of andere plaatsen, want hij genoot ervan waar hij maar kon: in de auto, in de badkamer, soms zelfs in de gang. Een keer had hij de gastvrouw van een receptie in Ashrafieh

vrijwel verkracht in haar badkamer, enkele meters van de gasten en haar man in de salon. Zich in evenwicht houdend op het bidet had het lid van de chique bourgeoisie van Beiroet zo hard gegild onder Elias Karams stoten, dat ze boven het kabaal van de gesprekken uit was gekomen. Daarna had hij snel zijn kleren op orde gebracht en had haar nog nahijgend achtergelaten, terwijl hij de veelbetekenende blikken van de gasten en de echtgenoot had weerstaan. Deze had met geen woord over het gebeurde gerept, maar hij had wel een scheiding aangevraagd. Niemand durfde tegen Elias Karam in te gaan, de meest gevreesde

moordenaar van Beiroet, een stad waarin het beroep moordenaar gedurende de afgelopen zeventien jaar steeds belangrijker was geworden. Hij was altijd gewapend en hij doodde sinds zijn achttiende, en dat zonder blikken of blozen. Hij was opgegroeid in Ashrafieh, een van de christelijke wijken in Beiroet, maar hij was afkomstig uit een dorpje in de bergstreek Meth. Als militielid had hij helemaal aan het begin van de burgeroorlog gevochten in de christelijke Falanx van Pierre Gemayel, de Kaateb. Het gemak waarmee hij gebruikmaakte van een pistoolmitrailleur, een dolk of zelfs zijn handen, had hem de bewonde-

ring opgeleverd van de oude sjeik Gemayel.

Deze had hem naar Israël gestuurd om zijn opleiding af te ronden. Daarna had zijn carrière uit één lange reeks van moorden bestaan. De slachting in Sabra en Chatila was door hem georganiseerd. Zijn koelbloedigheid had hem tot de belangrijkste moordenaar van Libanon gemaakt, waar de concurrentie toch hevig was...

Nadat hij Palestijnen, Sjiieten, Soennieten en Syriërs had afgeslacht, was hij aan de maronieten begonnen, maar niet voordat hij tijdens de nadagen van de burgeroorlog met enkele maronitische medestrijders

naar de Syriërs was overgelopen. Dit had hem de kans gegeven de vertegenwoordigers van de belangrijkste christelijke families te vermoorden: Tony Frangié, Dany Chamoun en Marwan Hamadeh.

In elk normaal land zou Elias Karam zijn opgehangen of gefusilleerd, of beide. Maar in Libanon hadden ze hem tot minister gemaakt. Op bevel van Syrië. En zelfs meerdere termijnen achter elkaar. Hij had van de gelegenheid gebruikgemaakt een fortuin op te bouwen dat was gebaseerd op afpersing, moord, ontvoering en dergelijke. Nu had hij zich uit de politiek teruggetrokken en was hij

rijk, gevreesd en de meest gehate man van Libanon. Hij leidde een kalm leven en wijdde zich met hart en ziel aan datgene wat hem, na doden, het liefst was: vrouwen.

Na zijn blaas te hebben gelegegd, liep hij terug naar de slaapkamer. Perla lag nog te slapen. Bij het bed bleef hij staan en gedachteloos masseerde hij zijn geslachtsdeel terwijl hij haar ronde billen bewonderde. Toen hij op zijn massief gouden Breitling keek, zag hij dat het te laat was om weer te gaan slapen. Hij had om negen uur een afspraak op zijn kantoor in Sinn-el-Fil, het centrum van Beiroet.

Dat kantoor lag als een oase van luxe op de vierde verdieping van een saai gebouw. Het was geheel ingericht met zwartleren stoelen en banken, die op maat waren gemaakt door de ateliers van de Parijse woninginrichter Claude Dalle. En op die banken had hij heel wat van zijn vrouwelijke gasten genomen. Die wisten trouwens heel goed wat hun te wachten stond wanneer ze hem om een gunst voor een ouder of een echtgenoot kwamen vragen. Sommigen trokken, wanneer ze bij hem kwamen, niet eens een slipje aan, waar Elias Karam heel kwaad om kon worden. Niets wond hem meer op dan een nylon driehoekje weg te scheuren voordat

hij zijn dikke vingers in een al vochtige vagina stak.

Zichzelf masserend bleef hij staan, terwijl hij door het grote raam naar buiten keek. Hoewel het 24 januari was, was het fantastisch weer: aan een staalblauwe hemel scheen een stralende zon. Toen hij opgewonden genoeg was, ging hij op het bed liggen en begon zacht de gewelfde billen van Perla te strelen. Zo nu en dan liet hij een onderzoekende vinger tussen haar dijen glijden. Ze reageerde door zich met haar rug naar hem toe op haar zij te draaien. Meteen ging Elias tegen haar aan liggen en legde zijn nu stijve penis tussen haar warme billen. Zacht bewoog hij heen

en weer, maar zelfs daar werd de jonge vrouw niet wakker van. Even dacht hij eraan haar in deze positie te nemen, maar toen bedacht hij zich kwaad.

Hij ging op zijn rug liggen, pakte het blonde haar, wikkelde het een slag om zijn pols en trok het hoofd van de slapende vrouw ruw naar zich toe, waarbij hij haar gezicht op zijn opgeheven penis drukte.

Perla schrok wakker en slaakte een kwaad gegrom. Slaperig opende ze haar ogen. Ze moest scheel kijken om de stijve penis goed te kunnen zien. Even dacht Elias Karam dat ze verder zou slapen! Kwaad duwde hij Perla's mond op zijn warme, harde geslachtsdeel. De blik van de jonge

vrouw werd vaster. Haar borsten drukten tegen Elias' zij. Hij pakte er een met zijn grote handen en kneep in een tepel.

Met een zucht opende Perla haar mond en deed eindelijk waar hij op had gewacht: tergend traag liet ze de grote penis naar binnen glijden. Toen sloot ze haar ogen weer, de penis diep in haar keel. Even bleef ze onbeweeglijk liggen, alsof ze in slaap viel, maar Elias Karam voelde dat haar tong in beweging kwam. Langzaam begon Perla haar hoofd op en neer te bewegen. Genoeg om hem te laten kreunen van genot. Ze was echt een fantastische slet. Hij voelde hoe Perla's lichaam ontwaakte en zich tegen hem

aandrukte. De bewegingen van haar hoofd werden steeds feller en ze begon hem net zo heerlijk te bevredigen als ze in zijn kantoor in Sinn-el-Fil had gedaan, de eerste keer dat ze elkaar hadden ontmoet. Elias liet haar begaan, achterover leunend in de lila, zijden kussens, genietend van haar zijdeachtige, warme mond. Perla was nu over zijn linkerbeen gaan liggen en wreef zacht, met kleine, wiegende bewegingen met haar clitoris over zijn scheenbeen. Ze opende haar ogen iets en glimlachte hem veelzeggend toe. Ze trok hem bijna geheel uit haar mond maar stak hem toen weer tot aan haar huig naar binnen. Ze zou hem laten klaarkomen,

zelfs al had hij haar de vorige avond al drie keer genomen.

Plotseling voelde hij dat hij het niet lang meer zou volhouden. ‘Ik wil je neuken,’ gromde hij.

Gehoorzaam kwam Perla overeind, draaide zich om en nam de positie aan waarin hij haar het liefst had: geknield, billen omhoog, haar schouders op de lakens gedrukt en haar armen voor zich uit gestrekt.

Net toen Elias Karam in haar wilde dringen, schrok hij van een heftig getoeter dat van beneden kwam.

Nader Mahfouz, het hoofd van zijn lijfwacht, bijgenaamd ‘Python’, vanwege

de Colt Python 357 Magnum die hij altijd bij zich had, stuurde hem elke ochtend een auto met een chauffeur en twee lijfwachten om hem naar kantoor te brengen. Hoewel het in Beiroet vrede was, die met ijzeren hand door Syrië werd opgelegd, was je nooit veilig voor een loslopende ongelovige. Elias Karam wist dat elke avond talloze mensen baden dat hij op een zo onaangenaam mogelijke wijze zou sterven.

Bovendien gaf zijn lijfwacht hem ook aanzien.

Het getoeter bracht hem op een idee. Hij sprong van het bed. Verrast keek Perla om naar zijn nog opgeheven penis. Waarom

ging hij niet verder? Hij pakte haar hand.
'Kom mee, schat.'

Perla sperde haar ogen wijdopen.

'Waarheen?'

Zonder te antwoorden pakte Elias haar weer bij haar haren beet en trok haar overeind. Ondanks haar protesten sleurde hij haar mee naar de openslaande deuren, die uitkwamen op een balkon dat uitkeek op de parkeerplaats. Met één hand trok hij ze open en duwde Perla naar buiten, tegen de reling aan. Beneden zag hij de zwarte Range Rover met donkere ramen staan. Ernaast stond 'Ammo Joseph' Akem, een van zijn lijfwachten, een sigaret te roken. Zijn witte, gepantserde Range Rover had

de vorige dag pech gekregen en hij zou een paar dagen de andere moeten gebruiken. Perla slaakte een woedende kreet toen ze het ijskoude aluminium van de reling tegen haar buik voelde drukken. ‘Wat ga je doen?’ protesteerde ze. ‘Het is zo koud.’

‘Ik wil je hier neuken,’ zei Elias Karam. Woedend gilde Perla het uit: ‘Schoft!’ Elias drukte zich al tegen haar aan en duwde haar benen met zijn knie uit elkaar. Hij liet zich iets zakken en drong met één stoot diep in haar onderbuik.

Perla slaakte weer een kreet. Van verbazing, maar ook van genot. Hij was zo wild, zo’n beest! Elias Karam pakte haar

bij haar heupen en drong nog dieper in haar. Over haar schouders heen zag hij dat Tony Boutros, de tweede lijfwacht, omhoogkeek, gealarmeerd door de kreet van de jonge vrouw. De twee mannen konden Perla niet goed zien, die naakt was, op haar jarretelgordel en één kous na. De andere kous was op haar enkel gezakt. Elias Karam drukte zijn mond tegen Perla's oor. 'Ik wil dat je goed klaarkomt. Zet me niet voor gek. Ze kijken.' Zijn mannen bewonderden hem zowel om zijn talenten als doder als om zijn vrouwelijke veroveringen. En Perla was een van de mooiste vrouwen van Beiroet. 'Je bent een schoft,' gromde de jonge

vrouw.

Vernederd weigerde ze woedend aan de grillen van Elias toe te geven, en ze weerstond hem uit alle macht. Maar de Jordaniër kende haar en veranderde zijn ritme. Hij begon heel langzaam en heel diep met ronddraaiende bewegingen in haar te bewegen, alsof hij de wanden van haar vagina wilde oprekken. En langzaam maar zeker voelde Perla dat haar lichaam haar in de steek liet. Haar wil verdronk volkomen in de aanzwellende golf van genot. Ze begon te kreunen en zacht te hijgen, en ze kon niet tegenhouden dat haar bekken begon te schokken. Meteen paste Elias zijn ritme weer aan en stootte

als een zuigerstang in haar. Dat vond Perla altijd heerlijk. In één klap brak ze en ze kreeg een orgasme dat zo heftig was, dat ze schokte alsof ze een elektrische schok kreeg, en ze gilte het uit, dubbelgevouwen op het balkon. Ammo Joseph Akem en Tony Boutros keken van beneden toe, verstomd van bewondering en ontzag.

Elias Karam was de koning van Beiroet. Langzaam trok hij zich terug uit Perla's buik. Toen liep hij naar de reling en boog voorover, zodat zijn mannen zijn erectie konden bewonderen, en riep naar beneden: 'Goedemorgen. Ik kom eraan.' Snel stapte hij onder de douche. Het

verhaal zou al gauw de ronde doen in Beiroet, wat hem nog meer veroveringen zou opleveren.

Tien minuten later was hij aangekleed. Perla wierp hem vanaf het bed een woedende blik toe. Maar het genot viel nog in haar ogen te lezen. Ze had haar jarretelgordel en kous uitgetrokken en had een sigaret opgestoken. ‘Schoft,’ zei ze. ‘Je loopjongens hebben alles gezien.’

‘Nou, en?’ zei Elias Karam. ‘Schaam je je ervoor dat je met me neukt? Je bent mijn vrouw.’

Hoofdschuddend nam ze een trek van haar sigaret. Pesterig liep Elias naar haar

toe, maar ze wendde haar hoofd af toen hij haar wilde kussen.

‘Ben je niet lekker klaargekomen?’ vroeg hij zogenaamd ongerust. ‘Je gilde het toch uit. Vanavond gaan we naar het Vendôme. De Toussons geven er een groot diner.’